

גליון מס' 204
שבת חול המועד סוכות
י"ח תשרי תשפ"ב

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

שמחה תורה - חג החירות

כל מדינה החוגגת את עצמאותה, מייצגת באותה חגיגה את נשקה וצבאה, מטיסה את מטוסיה באויר המדינה, מזחילה את כוחות היבשה שלה ברחובות, מצעידה את חיילה קבל-עם, להורות שאלו הכלים המה סיבת חירותה וקיומה.

בשמחת תורה חוגגים אנו את עצמאותנו האמיתית - אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, ובחגיגה זו מייצגים אנו כמו כן את נשקנו, שהוא סיבת היותנו עצמאיים ובני חורין, והוא התורה הקדושה, נוטלים אנו את ספרי התורה, חובקים אותם נושקים אותם ורוקדים עמהם ברוב שמחה, להורות שהתורה היא נשקנו, ובסיבתה אנו בני חורין.

ובהחלט התורה קרויה נשק, שהרי אמרו חז"ל: "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ", אין לך נשק חזק ועייל יותר מלהמיס אבנים ומלפוצץ ברזלים.

אולם הבדל עצום יש בין נשק מדינה המהווה אותה לעצמאית, לנשק התורה המהווה אותנו לבני חורין. שהרי כל מדינה הרוכשת ומייצרת נשק, מוגבלת היא ברכישה וביצירתה כפי עושרה וחכמתה, וכמו כן יש לה מתחרים במדינות אחרות הרוכשים ומייצרים נשק כמוה, וגם באלו פרטים אף יותר טוב ממנה.

נשק התורה המהווה אותנו לבני חורין, אינו יצירה שלנו, יד בשר ודם לא שייכת בו, התורה היא תורה מן השמים, שמתיו של הקדוש ברוך הוא (כמבואר בנפש החיים שער ד' באריכות), והיא קניינו של הקדוש ברוך הוא, וכנאמר: "השם קנני ראשית דרכו" - איסתכל באורייתא וברא עלמא, והיא היתה כלי אומנותו לברוא את כל העולמות, ובה מתקיימים כל העולמות, כמבואר בנפש החיים שם (ובאמת הרוצה להמתיק לבו

בתורה, יחזור וישנן דבריו הנפלאים של הנפש החיים שער ד', ויראה פלאות ממש). וכיון שנשק התורה הינה יצירה של הבורא הבלתי מוגבל, הרי שאין מתחרה לנשק זה, ואין שום כח שיכול לעמוד כנגד נשק זה שנקרא תורה. הרי המשתמש בנשק זה ללא ספק ינצח, כי אין מי שיוכל לעמוד כנגדו, ואם אין מי שיכול לנצחו הרי שהוא

בן חורין אמיתי, אין מתחרה בחירות של העוסק בתורה, שהרי נשק זה שאין לו מתחרה הוא סיבת החירות האמיתית: "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה" (אבות ו, ב).

אחר שנשק זה שהוא התורה, הינו יצירת הבורא הבלתי מוגבל, ועייל נשק זה לאדם כמו כן ללא הגבלה, אולם זאת בתנאי שלא יגביל האדם את השתמשותו בנשק זה הן מצד שלא יפסיק מלימודו, והן מכך שלא יתן למחוסמים לעצור את כחה של התורה הבלתי מוגבל מתת הארתה לאדם העוסק בה, והלא המה המידות הרעות החוסמות את אור התורה מלומדיה.

"איש האלוקים"

"וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלוקים" תואר חדש נכתב על משה רבינו בפרשה האחרונה של התורה, "איש האלוקים"! מדוע דווקא כאן, ועל מה זכה בתיאור נכבד זה? אומר האור החיים, שברכותיו של משה לפני מותו התגלתה שלימותו הנעלית כ"איש אלוקים", אם נתבונן נראה שהרי בני ישראל גרמו למותו, ככתוב "וגם בי התאנף ה' בגללכם", ומשה השתוקק בכל מאודו להיכנס לארץ ישראל אחרי שהיה השליח של הקדוש ברוך הוא להוציא את בני ישראל ממצרים, ועבר איתם את כל המדבר הנורא כשהיעד הסופי הוא כניסה לארץ ישראל, ואז מודיעו הקדוש ברוך הוא שלא יכנס לארץ, אלא ימות עתה והכל בגלל ישראל. ועתה מעט לפני מותו לא האשמות, נקמות או קללות אומר להם משה על שהם גרמו לכל זה, אלא ברכה נצחית מברכס משה רבינו, ברכות חשובות יותר מברכותיהם של כל האבות הקדושים. על מידות תרומיות אלו, ועל שלימות נעלה זו, נקרא "איש האלוקים". משה זכה להידבק במידותיו של הקדוש ברוך הוא ולהגיע לשלימות המידות (ללא נגיעות) 'מה הוא רחום אף אתה רחום'. והאדם השלם במידותיו של הקדוש ברוך הוא יקרא "איש האלוקים".

זמני הדלקת נרות:

שבת חול המועד סוכות

כניסת השבת

18:12

צאת השבת

19:10

ר"ת 19:46

(פס"ז) כתוב שההקפות הן זכר למלחמת יריחו אשר במשך ששה ימים הקיפו אותה כל יום פעם אחת, וביום השביעי הקיפו אותה ז' פעמים, וסך מנין ההקפות עלה למנין י"ג כנגד י"ג פעמים שהקדוש ברוך הוא דיבר עם האבות, וי"ג אהבה הכתובים בתורה וי"ג הליכות באברהם, וי"ג מידות של רחמים.

שמחת תורה

היום השמיני שלאחר שבעת ימי חג הסוכות נקרא "שמיני עצרת" והוא חג פני עצמו, ונקרא גם כן יום "שמחת תורה" שבו מסיימים את קריאת חמשה חומשי התורה.

הובא במדרש על יום שמחת תורה: אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: קשה עלי פרידתכם, לכך הוסיף להם עוד יום אחד - שמיני עצרת. ויש להבין, מה הרווח בתוספת יום אחד, והלא אף לאחר שמחת תורה תהיה קשה הפרידה?! אלא, שבכוח שמחתנו בתורה, נשארים אנו קשורים ודבוקים בהקדוש ברוך הוא וממילא לא תהיה כלל פרידה לאחר שמיני עצרת.

כתב הזוהר הקדוש (ויקרא ל"ב): בשמחת תורה כל מה שאדם מבקש - הקדוש ברוך הוא נותן לו, כי באותו היום נמצאים עם המלך רק ישראל לבדם, ומי שיושב עם המלך ביחידות, כל מה ששואל נותנים לו.

נוהגים לאחר תפלות היום להקיף את התיבה בשבע הקפות עם ספרי תורה בריקודים לכבודה של תורה, וששים ושמיים בשירים ותשבחות לה' יתברך בריקודים ומחיאיות כפים וכל המרבה הרי זה משובת. וכל השמחה וההתעוררות בלבו שהייתה לו בימי הסוכות ירכז לשמחת התורה, ועל ידי זה יושפע עליו שפע שמחה במשך כל ימות השנה ועל זאת מתפלל כל אדם בברכת "והשיאנו ה' אלקינו את ברכת מועדיך לחיים בשמחה וכו'".

סגולת שמחת תורה: וכבר כתבו הראשונים שכל הזהיר בשמחה של תורה ביום הזה "בטוח הוא שלא תפסק התורה מזרעו" וסיפרו שראו לרב גדול בישראל שהיה מרבה בשמחה של תורה ביום שמחת תורה, והעידו עליו שעד שלשה דורות היו מיוצאי ירכו שלשלת חכמים וידועים ומרביצים תורה בישראל זה אחר זה, וידעו הכל שזוכה בזה על רוב שמחתו בתורה הקדושה.

רבינו האר"י בשמחת תורה: ומספר רבינו חיים ויטל (שער הכוונות קד): ראיתי למורי האר"י ז"ל שהיה נוהר ביותר בזה להקיף עם ספרי התורה או לפניו או לאחרי ולרקוד ולשורר לפני הספר תורה בכל עוז ותעצומות. ומסופר שבלי למוצאי שמחת תורה היה עובר מבית הכנסת לבית הכנסת כדי לרקוד עם התורה במשך שעות ארוכות, ומזיעה שאדם מזיע לכבוד התורה נמחקים עונותיו.

הגאון מוילנא בשמחת תורה: ובספר מעשה רב כתב שהגאון מוילנא זיע"א היה מקיף לפני ספר תורה בשמחה רבה ומספק ומרקד, ומפוז ומכרכר בכל עוז, עד שהיו פניו בווערות כלפיד אש.

נחת מהילדים בשמחת תורה: מסופר על הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל שבשנה אחת בשמחת תורה בזמן ההקפות והריקודים שלח נערה לבית נכדתו, ואמר לה: "לכי לשמור על הילדים הקטנים בביתה, ותאמרי לה שתבוא לבית הכנסת". כשהגיעה, אמר לה: "דעי לך שאין זמן יותר מסוגל ומתאים להתפלל על הילדים כמו הזמן הזה שארון הקודש פתוח וכל ספרי התורה בחוץ".

כוחם של ההקפות והריקודים בשמחת תורה: מסופר על הצדיק רבי מאיר מפרמישלאן זצ"ל שהיה נוהג לומר, כי בזמן ההקפות אפשר לקרוע גזר דין של אדם.

מסופר על בעל ה"צמח צדק" שרקד בשמחת תורה ללא הפסק, אנשים צעירים שהיו במחיצתו לא הצליחו לרקוד כל כך הרבה שעות, ואחדים מהם נפלו מרוב מאמץ, אך הוא בכוחות על אנושיים רקד ללא הפסק. בריקודו היה מכריז: "ריקדו, יהודים! שימחו בשמחת תורה ותזכו לבני חיי ומזוני רויחתי!"

ומסופר עליו כי במוצאי שמחת תורה היה מחליף את מעילו, כי המעיל שלבש ביום שמחת תורה היה רטוב מזיעה. וגדולי החסידים היו נוטלים

גמר החיתום: הוא גמר חיתום הדין המתחיל בראש השנה. בהתחלת הדין, בראש השנה וביום הכפורים, כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון ונסקרים כל אחד לעצמו, ובחג הסוכות נידון העולם בכללותו על המים ועל ברכת הפירות והתבואות, ויום השביעי של חג, הוא יום הושענא רבא, הוא יום החיתום האחרון של הדין הזה. ולפי שחיי האדם תלויים במים, והכל הולך אחר החיתום, לכך דומה הושענא רבא במקצת ליום הכפורים, ומרבים בו בתפילה ובתשובה, כעין יום הכפורים. וכבר הזכיר בירושלמי (ר"ה פ"ד ה"ח) על המקרא "ואותי יום יום ידרשו"ן - זו תקיעה וערבה. ומפרשים הכוונה: תקיעה - ראש השנה תחילת דין, וערבה - הושענא רבא, חיתום הדין.

סגולת ליל הושענא רבא: אמרו במדרש: "אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו: אני יחיד בעולמי - ואתה יחיד בעולמך. עתיד אני לתת לבניך יום מיוחד לכפר בו עוונותיהם, וזהו יום הושענא רבא. שאם אין כפרה לבניך ביום ראש השנה - תהיה להם כפרה ביום הכיפורים, ואם לאו - תהיה להם כפרה ביום הושענא רבא".

תיקון כרת: נוהגים להיות נעורין בהושענא רבא כל הלילה וקוראים משנה תורה, ותהילים עם סליחות ועושים תשובה באותו הלילה והיום.

חיבוט הערבה: במקדש הייתה ערבה ניטלת כל שבעת ימי החג, שבערבה שנלקטה ממוצא הסמוכה לירושלים היו מקיפין את המזבח פעם אחת, וביום אחרון של החג הקיפו עם הערבה את המזבח ז' פעמים. הלכה זו הייתה רק במקדש, ובאו הנביאים חגי, זכריה ומלאכי, ותקנו מנהג ערבה גם בגבולין, שיהיו נוטלין ערבה ביום אחרון של חג, ומייחדים בה תפילה על המים. נוטלים חמשה בדים של ערבה, כאותם שלוקחים לאגוד הלולב, ואוגדים אותם יחד. ואף על פי שאין מחמירין בערבה זו כבערבה של לולב, מכל מקום לוקחים אותה מהמובחר והיפה, משום "זה קלי ואנוהו". ולאחר שמניחים את הלולב והאתרוג בגמר ההקפות בבית הכנסת, והגיעו לפיוט "תענה אמונים", נוטלים אותה ביד, ואומרים הפיוטים עד גמר הפיוט "קול מבשר", או באמצע הקדיש וקודם 'תתקבל', כמנהג החסידים, או בסוף כל התפילה, כמנהג הספרדים, ואז חובטין אותה על הרצפה (מנהג הספרדים על הארץ ממש, לא על רצפות, ולכן יוצאים מחוץ לביהמ"ד) חמש חבטות. ונותנים אותה במקום שלא ירמסוהו ברגליים, שאין נוהגים בה מנהג זלזול גם לאחר החבטה (מועדי השנה).

סגולת חביטת ערבה: נוהגים ליקח אחר תפלת מוסף חמש ערבות קשורות יחד, וחובטין אותן בקרקע שאינה מרוצפת חמש פעמים ולא יותר לקיים מנהג נביאים שהנהיגו לישראל כן.

כתבו הגאונים: מה שנוהגים כן, הוא מאחר שהערבה דומה לשפתיים ובהיות שעד הושענא רבא ישראל מרבים במצוות ואם היה בא השטן לקטרג כנגדם היה מתבטל על ידי ריבוי המצוות שעושים. אך מכאן ולהבא אנו רומזים בחבטת הערבה בקרקע, שכל פה שיקום לקטרג עלינו לא יוכל לנו ויפול ארצה כמו שנאמר: "כל כלי יוצר עליך לא יצלח וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי". ואין מברכין על מנהג חביטת ערבה משום שהוא מנהג נביאים ואין מברכים על מנהג, ועוד לפי שבאה לגרש את הס"א על כן אין מברכין עליו ומאותו טעם אין מברכין על מים אחרונים (טעמי המנהגים).

הקפות בהושענא רבא: בהושענא רבא מרבים בתפילות ומקיפים את התיבה ז' פעמים. כתבו המקובלים שהטעם שמקיפים את התיבה עם ספרי התורה ז' פעמים, הוא לרמוז נגד כל מעשה שבעה ימי בראשית שנבראו בשביל התורה והמה משועבדים ונכנעים לשומר התורה. עוד כוח יש בהקפות, להפיל את חומת הברזל המפסקת בינינו ובין אבינו שבשמים, כי "חותם" אותיות "חומת" ובמדרש שוחר טוב

היא מתענגת להיות במחיצתו. אם התנהגותו כיאות לבת מלך, נוהר הוא בכבודה ומעניק לה תכשיטים ומאכלים עדינים וטובים, כראוי לה, אזי גם היא שמחה בו, אולם אם מתנהג הוא בה ככפרי בהתגשמות ובגסות, מזלזל בה ולא נוהג בה כבוד כראוי, יתכן שהוא שמח בה ומציאה היא אצל, אולם היא אסורה תחתיו ומעונה תחת ידו.

התורה נתנה לנו כבת מלך מלכו של עולם, שמחים אנו בה, תורה תמימה, נעימה, אצורה בסגולות ובחכמה אין קץ, והיא אוצרו היקר ביותר של הקדוש ברוך הוא, שהרי נקראת "שעשועים", וכנאמר: "ואהיה אצלו... שעשועים יום יום".

וכדי לשבר מעט את האזן מה פירוש הפסוק: "ואהיה אצלו שעשועים יום יום", כל אדם משתעשע ביקר לו, ילד קטן בצעצועיו היקרים לו יותר מכל, אדם מבוגר יותר משתעשע בכספו וזהבו, עשיר מופלג משתעשע ביהלומיו ובאבני חן אשר לו, מלך משתעשע בכבוד מורא מלכותו, ואילו מלכנו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא במה שעשועיו? באותיות התורה הקדושה. ואם התורה היא שעשועיו של הקדוש ברוך הוא, הרי שאין לתאר ולשער מה טמון וגנוז בה, אלו אורות וסודות נפלאים... אם כן בודאי יש לנו במה לשמוח. אבל השאלה היא, האם גם לתורה יש מה לשמוח בנו? האם היא מרוצה מהתנהגותנו כלפיה? האם אנו נוהרים בכבודה כראוי? עוסקים בה, או מונחת היא אצלנו בקרן זווית?

עוון ביטול תורה חמור הוא מאוד, שהרי זהו זלזול בדבר היקר ביותר של הקדוש ברוך הוא, שהתורה היא שעשועיו של הבורא, ואין לו יתברך יותר יקר ממנה. היא לא יקנה לכבודה ויחרה אפו על חתנו המזלזל בבתו של מלך?!

לכן כל יהודי ויהודי, אפילו הפשוט ביותר, חובה עליו לקבוע עתים לתורה, לעסוק בה ולשמוח.

נמסר בסעודה שלישית
בבית הכנסת הגדול
ע"י הילד היקר: נועם אליעזר בנימין הי"ו

ממנהגי חודש אלול:

בחודש אלול יש לנו כמה מנהגים מיוחדים
אמירת סליחות, תקיעת שופר, איחולי שנה טובה, אמירת מזמור
"לדוד ה' אורי וישעי", נתינת צדקה ועוד.

בחרתי לדבר על תקיעת שופר:

מצוות עשה מהתורה לשמוע קול שופר בראש השנה.
"ובחודש השביעי באחד לחודש מקרא קודש יהיה לכם כל מלאכת
עבודה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם".

ביום השני של ראש השנה מצווה דרבנן לתקוע בשופר.
כאשר ראש השנה חל בשבת אין תוקעים בשופר ביום הראשון אלא
רק ביום השני.

טעמי תקיעת שופר:

לעורר נרדמים.

להמליך את הקב"ה.

להזכיר עקדת יצחק.

להזכיר מעמד הר סיני.

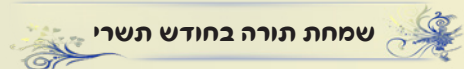
שתכתבו ותחתמו לשנה טובה ומתוקה.

פיסת בד ממנו לשם הצלחה וסגולה בתורה ועבודת ה'.

מסופר כי יהודי נכנס פעם אל בעל התניא וביקש ממנו שיסביר לו מה עניינו של שמיני עצרת ומה השמחה הגדולה ביום זה. הרהר הרבי רגע, ואמר: "שמיני עצרת הוא כמו תמצית מרוכזת שרוקחים בצלוחית קטנה, ואחר כך נוטלים ממנה טיפות, מערבבים אותה במים ורוקחים בכמויות גדולות יותר. כך שמיני עצרת הוא תמצית השמחה של כל השנה, וממנו נמשכת השמחה לכל ימות השנה".

ובספר "ישמח ישראל" מובא, כי השתתפות בשמחת התורה בכל עוז היא סגולה לבנים, שהרי מיכל בת שאול המלך שבזתה את דוד שפיזו וכרכר לכבוד ארון התורה נענשה ולא היה ולך, ומידה טובה מרובה, שמי שמשתתף בשמחת התורה זוכה לבנים.

תפילות יום שמחה תורה: כתב רבי חיים פלאג'י זצ"ל (מועד לכל חי ס' כ"ה אות א'): מאוד מאוד ייזרה בתפילות שמיני עצרת לאומרן בכוונה גדולה, כי מלבד שכל תיקון הימים מראש השנה עד שמיני עצרת, הכל תלוי ביום הזה. עוד יש בה, כי אין בכל הימים ימי רצון לה' לשמוע תפילתו בכל מה שנצרך כהיום הזה, ככתוב בזוהר (פר' יז): באותו יום לא נמצאים עם המלך אלא ישראל לבד, ומי שיושב עם המלך לבדו, כל מה ששואל - נותנים לו! (אוצרות התורה ש"ת).

ביום שמחת תורה אנו ששים ושמחים עם התורה הקדושה, ונשאלת השאלה, מדוע דווקא עכשיו, בחודש תשרי? לכאורה היה מתאים יותר לשמוח עם התורה בחג השבועות, שאז ניתנה התורה לישראל. המגיד מדובנא עונה על כך במשל:

מעשה בנסיכה, כלילת המעלות, שכל שידוך שהציעו לה היא דחתה, גם אם היה בן מלך, עשיר מופלג או שר נכבד, בכל אחד ואחד היא מצאה מום. אביה המלך המיואש שאל ללבה, מה רצונה ועם מי היא רוצה להתחתן? הנסיכה השיבה שהיא לא מחפשת דווקא חתן עשיר או מיוחס, אלא אפילו אדם פשוט, העיקר שיהיה חכם ועם מידות טובות.

לאחר חיפושים רבים, המלך מצא בחור אמנם כפרי פשוט, אבל חכם, בעל חסד ומידות נאצלות. הנסיכה נפגשה איתו ומיד החליטה להנשא. המלך המאושר הציע לחתן סכום עתק וארמון עם שמונה מפלסים, משרתים, סוסים וכל מה צריך.

החתונה המפוארת נערכה ברוב עם, הארוחה היתה כיד המלך וכולם נהנו. החתן כיבד מאוד את כלתו הנסיכה והיא היתה מאושרת. גם לאחר החתונה היא לא הצטערה אפילו לרגע ושמחה על הבחירה הנכונה.

יום אחד, לאחר מספר חודשים, ניגש הבחור למלך, וביקש לערוך שוב חתונה מפוארת ולשאת לאשה את בתו הנסיכה. המלך המופתע אמר לו בזעם: "הרי אתה כבר נשוי לנסיכה!"

הבחור הסביר בחכמה: "הרי אני בחור כפרי ופשוט, מדוע בחר בי המלך כחתן לבתו הנסיכה?! חשבתי לתומי, אולי הנסיכה בעלת מום ח"ו, ולכן אף אחד לא רוצה להתחתן איתה? ביום החתונה, היו לי הרבה חששות, ולא יכולתי לשמוח באמת. אבל כאשר עברו החודשים והכל כשורה, הבנתי שהנסיכה ממש מושלמת ואין בה שום מום, ואני פשוט זכיתי לפנים משורת הדין. ולכן רציתי לערוך שוב חתונה, והפעם לשמוח באמת".

כאשר בני ישראל ישראל קיבלו את התורה בחג השבועות, היו להם הרבה חששות, מדוע שהקדוש ברוך הוא ירצה לתת להם את התורה הקדושה ולא למלאכי השרת? אולי בתורה יש מום ח"ו? אולי יש בה משהו לא טוב? אבל כאשר עברו החודשים וראו שהכל כשורה, שהתורה מושלמת ואין בה מום, אז החליטו לשמוח בה באמת [בשמחת תורה].

אנו באמת ששים ושמחים, שרים ורוקדים עם התורה האחוזה בזרועותינו, ושמחים בה. וכאן מקום לחשבון נפש מרתיע, האם גם התורה שמחה ומרוצה מאתנו?!

אדם הנושא בת מלך, בוודאי שמח הוא בה, בת עדינה, משכלת, מיוחסת. בוודאי מתענג הוא על כל רגע ורגע ששוהה עמה, אולם אין זה אומר שגם

זמני התפילות ל"הושענא רבה" - ו"שמחת תורה"

יום ראשון - ליל הושענא רבה (26/9)

- 18:20 ..... מנחה
- 18:50 ..... ערבית
- 19:00 ..... תיקון - קריאת ספר דברים
- 1:30 ..... תיקון ספר התהילים ושבעה כרותי ברית

יום שני - הושענא רבה וערב שמחת תורה כ"א תשרי (27/9)

- 5:20 ..... שחרית
- 6:45 ..... חבטת ערבה
- 18:09 ..... מנחה (ברחובה של עיר)
- 18:45 ..... ערבית
- 19:00 ..... הקפות וריקודים - שמחת תורה ברחובה של עיר

יום שלישי - שמחת תורה כ"ב תשרי (28/9)

- 7:30 ..... שחרית שמחת תורה
- 8:45 ..... עליה לתורה - יום שמחת תורה (משוער)
- 10:15 ..... ריקודים והקפות - שמחת תורה (משוער)
- 17:00 ..... שיעור מיוחד בענייני דיומא
- 18:15 ..... מנחה
- 19:06 ..... ערבית והבלדה
- 19:30 ..... שמחת תורה - הקפות שניות וריקודים

כ"ב תשרי
28/09

בס"ד

"שישון ושימחו בשמחת התורה ותנו כבוד לתורה"

בית כנסת המרכזי "בית יוסף" גבעתיים

הפתעות לילדים
עזרת נשים כתוחה

בשמחה ובגיל
אנו מזמינים את כל הציבור היקר
תושבי גבעתיים, רמת גן והסביבה ובאי בית הכנסת

לשמחת התורה
והקפות שניות המרכזית
אשר יתקיימו במוצאי שמחת תורה
יום שלישי כ"ב תשרי 28.09.21
בשעה 19:30

השמחה והריקודים לכבודה של תורה
יתקיימו בבית הכנסת הגדול
רחוב גלבע 11 גבעתיים

ברוכים הבאים בשם ה'
וחג שמח

בית הכנסת המרכזי "בית יוסף"
רחוב גלבע 11 גבעתיים

סליחות בחצות הלילה בערב יום כיפור

סליחות בבית הכנסת אליהו הנביא בערב יום כיפור

שיעור בבית הכנסת "זכור לאבנר" בכפר שלם תל אביב

סדר מחיקת עוונות
ע"פ ה"בן איש חי"
בירקון

יעמדו על הברכה

התורמים

שמות

לעילוי נשמת:

לרפואה שלימה:
אידית דובה
בת אלקה רות הי"ו

לעילוי נשמת רבינו:
הרב חיים אבישלום
בן בלנקא זצוק"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
האישה הצנועה מרת
פנינה בת בלנקא ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
הרבנית
צפורה בת טובה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

וילט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל
נפטרה י"ח תמוז תש"פ
שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל
נפטר ט"ו אלול תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה

להנצחות ולהקדשות

במיל:
b5448622@gmail.com
:sms-ב
054-4843340